

IN MEMORIAM WIL HANSEN

13 mei 2017 Kapel Huize de Braacken/Molenweide Vught

Geachte familie, medezusters, vrienden, personeel en vrijwilligers van Zr Wil,

Zuster Wil werd geboren in Oudenrijn bij Utrecht in een fijn warm gezin als jongste van vijf kinderen. Ze had twee broers en twee zussen. Toen haar moeder op jonge leeftijd stierf, was Wil pas 10 jaar oud. Haar oudste zus Suze van 18 nam haar plaats zo goed mogelijk in.

Wil doorliep de lagere school en de huishoudschool en werkte enkele jaren bij arme gezinnen, waaronder drie jaar in Bergen op Zoom. Reeds op 15-jarige leeftijd had ze het verlangen om religieuze te worden.

Haar intrede bij de Witte Zusters was in mei 1943 en haar eerste professie in oktober 1946. Daarna werd ze uitgezonden naar Ouargla en Biskra in Algerije. Vervolgens keerde ze terug om in Nederland een opleiding tot verpleegkundige te volgen in Veghel. In 1952 vertrok ze naar Kagondo in Tanzania om daar te gaan werken, maar ze kwam vanwege haar allergie voor kinine, een antimalariadrug, na 5 jaar weer terug naar Nederland. Ze volgde aanvullende opleidingen in de anesthesiologie en radiologie, om daarna in de ziekenhuizen in Kagunguli en Bukumbi (op de mannenzaal) het geleerde in praktijk te brengen. Na een korte periode als verpleegster in het moederhuis in Frascati bij Rome, ging ze in Heerlen de vroedvrouwenopleiding doen. " Een hele fijne tijd", zo zei ze zelf.

Weer keerde ze terug naar Tanzania, nu in Bukumbi, om daar les te geven als praktijkdocente op de verpleegsters-en vroedvrouwenopleiding aldaar. Hier werkte ze oa samen met haar medezuster Antoinette Winkelman.

Door omstandigheden moest ze terug naar Nederland, en na een periode bij haar priester-broer in Duitsland te hebben gewoond, werd ze verpleegster in het St. Jozefziekenhuis in Heemskerk, waar ze tot haar 60ste heel fijn gewerkt heeft. In Bayonne (Frankrijk) en Sterksel heeft ze enige jaren oudere medezusters verpleegd en woonde ze jaren alleen, afwisselend in Vught en Oss, waar ze vrijwilligerswerk deed in de parochie.

Via de zorgcentra in Warmond en Driebergen, waar ook wittezustercommunities woonden, belandde ze in 2009 in Woonzorgcentrum Molenweide in Boxtel, waar het haar goed beviel. Helaas heeft ze de terugkeer naar het nieuwe Wereldhuis komende september niet meer mogen meemaken. Maar misschien is dit maar goed ook, want de tijdelijke verhuizing naar Huize de Braacken in Vught is haar absoluut niet in de koude kleren gaan zitten. Ze had grote moeite om zich aan te passen aan de nieuwe situatie en kon hier niet goed haar plek vinden helaas, ondanks de aanwezigheid van vertrouwde gezichten om zich heen. Oude bomen moet men niet verplanten zegt men, en dat was in haar geval zeker zo.....

Wil heeft altijd een eigenzinnige koers gevaren, met een heel eigen humor en manier van doen, die niet altijd even goed viel bij haar medezusters, ze konden haar moeilijk inschatten.

Daardoor was het soms lastig voor haar om een goede aansluiting te vinden bij een community. Dientengevolge heeft ze vaak alleen gewoond.

Na haar pensioen voelde ze zich vaak nutteloos en depressief, opzij geschoven, en had moeite om haar draai te vinden. Dat zien we mede aan haar vele verhuizingen. Het 'gezonden zijn' als missionaris in de Nederlandse setting kon ze moeilijk vorm geven. Haar frustratie hierover schreef ze regelmatig van zich af in brieven aan haar oversten, die probeerden haar zo goed en kwaad als het ging tot steun te zijn. Er waren gelukkig verschillende oversten en medezusters die haar wel goed begrepen en waar ze dol op was. Haar hobbies waren vooral lezen en zingen, ze heeft veel boeken verslonden en ze zong tot vrijwel op het laatst mee in ons molenweide-koortje. Ze was erg muzikaal en had een zuivere stem. We zullen haar in ons koor zeker erg missen.

In haar laatste jaren had ze veel steun aan haar nichten, die haar regelmatig kwamen bezoeken, en ging ze haar eigen gangetje. Zittend in haar favoriete rotanstoel voor het raam,

af en toe aan de wandel alleen of met een vrijwilligster, Frans praten en lezen, bidden, zingen in het koor, naar de kapel, bezoekjes aan favoriete mannavrienden, boodschapje doen bij de Marokkaanse winkel, zo kwam Wil haar tijd wel door. Soms lag ze liever in bed, doodmoe als ze was. Maar als je haar dan sprak, kwam haar laconieke en nuchtere humor weer om de hoek kijken, waardoor er toch weer een lach was.

Het was even flink schrikken, toen kort geleden bleek dat Wil ernstig ziek was. In het Radboudziekenhuis te Nijmegen werd geconstateerd dat ze een fikse tumor in haar keel had, die helaas niet meer behandelbaar was. Na enige dagen mocht Wil weer naar huis. Ze moest echter wel naar een andere afdeling verhuizen waar men haar meer zorg kon verlenen. Het was bewonderenswaardig om te zien hoe Wil dit alles heeft ondergaan. We weten niet zeker of ze alles mee kreeg door haar toch wel enigszins aftakelende geest, maar anderszijds kon ze heel helder reageren en wist ze prima wat er aan de hand was als verpleegster zijnde. De laatste fase heeft ze rustig en vol geloof en vertrouwen, en niet te vergeten haar humor, doorgebracht. We waren allemaal bang dat ze op een vervelende wijze zou sterven, maar gelukkig is dit niet gebeurd en is ze heel rustig en vredig heengegaan met lieve en vertrouwde mensen om zich heen.

Wij danken het personeel van Molenweide hartelijk voor de goede verzorging, alsmede onze medezusters, ons zorgteam, vrijwilligers, m.n. Marie Louise Dubbelaar, en natuurlijk de familie voor hun nabijheid in Wil's laatste levensfase. Dit heeft haar zeker goed gedaan.

Lieve Wil, we vertrouwen je toe aan onze Lieve Heer, dat je rust en vrede bij Hem mag vinden.
Kwaheri, Wil, adieu!

Zr Beatrijs ten Hagen, namens de Congregatie van Missiezusters van Onze Lieve Vrouw van Afrika-NL